

opusdei.org

Prelatovo pismo (december 2012)

Msgr. Javier Echevarría nadaljuje svoja razmišljanja o veroizpovedi, ki jih piše ob letu vere. V tem pismu razlaga besede “verujem v enega Gospoda Jezusa Kristusa, edinorojenega Sina Božjega, ki je rojen pred vsemi vekmi ...”

24. Dec. 2012

**Predragi, naj Jezus varuje moje hčere
in sinove!**

Na predvečer potovanja v Andoro sem pripravil to pismo, da bi vam bilo poslano prvega decembra. V to deželo sem odšel na povabilo nadškofa, da bi sodeloval pri praznovanju 75. obletnice prihoda svetega Jožefmarija v to državo, potem ko je – pod očitnim božjim varstvom – zbežal pred tragičnim verskim preganjanjem med špansko državljansko vojno. V Sant Julià de Lòria, prvo naselje na andorskih tleh, je prišel 2. decembra 1937 zjutraj. Tam je v vaški cerkvi skupaj s tistimi, ki so ga spremljali, opravil obisk Najsvetejšega (maše ni mogel obhajati, ker so takratne liturgične norme predpisovale evharistični post od polnoči tistega dne). Šele naslednji dan, 3. decembra, je lahko obhajal sveto daritev, oblečen v duhovniška oblačila, ki jih več mesecev ni mogel uporabljati. To prvo mašo v Andori je obhajal v cerkvi v Les Escaldes, naselju blizu glavnega mesta, kjer so našli zatočišče.

Pismo sem želel začeti s temi spomini, da bi se zahvalili Bogu, ki je po posredovanju presvete Device Marije s posebno previdnostjo varoval svetega Jožefmarija v tistih težkih mesecih. Sledimo zgledu zvestobe našega ustanovitelja in se z vedno bolj popolnim zaupanjem izročajmo božjim rokam, predvsem takrat, ko naše okoliščine postanejo težke. Dober nauk so nam zapustili tudi tisti prvi, ki so v tridesetih letih prišli v Delo, ko je le-to že “shodilo”, ker so imeli veliko zaupanje v Boga in v svetega Jožefmarija, ko še ni obstajalo “nič drugega” kot vera našega Očeta. Tudi mi bodimo zvesto orodje.

Pretekli mesec sem vas povabil k premišljevanju prvega člana veroizpovedi, ki je temelj vse naše vere. “Verujemo v enega samega Boga, Očeta, Sina in Svetega Duha, stvarnika vidnih stvari – kot je ta svet, na katerem preživimo svoje

kratko življenje – in nevidnih stvari – kot so čisti duhovi, ki jih imenujemo tudi angeli –, in ki je tudi stvarnik duhovne in nesmrtni duše v vsakem človeku.”[1] Tako je Pavel VI. začel *Veroizpoved božjega ljudstva* leta 1968, ko se je končalo leto vere, ki ga je razglasil ob priložnosti, ko se je dopolnilo devetnajst stoletij od mučeništva svetih apostolov Petra in Pavla.

Cerkev se je v zavedanju neizčrpnega bogastva, vsebovanega v razodetju, ki ga nenehno spremlja in mu pomaga božji Tolažnik, z razumom poglobila v skrivnost Svete Trojice. Po zaslugi prizadevanj mnogih generacij svetnikov – cerkvenih očetov in učiteljev – ji je uspelo na nek način osvetliti to veliko skrivnost naše vere, pred katero – kakor je pravil naš Oče – vsak dan “osupnemo”, hkrati pa si želimo izboljšati naš odnos z vsako od treh božjih oseb.

“Bog je eden, toda ni samotarski”[2], trdi prastara veroizpoved. *Katekizem Katoliške cerkve* razlaga, da je temu tako, ker “Oče, Sin, Sveti Duh niso samo imena za različne modalnosti (načine) božje biti, saj so stvarno različni med seboj: Ni namreč Oče isti kakor Sin, ni Sin isti kakor Oče, tudi ni Sveti Duh isti kakor Oče ali Sin.”[3] Ne morete si zamisliti, kolikšno veselje je doživel naš ustanovitelj v Marseju, ko je na nekem izklesanem kamnu zagledal risbo, ki je predstavljala Sveto Trojico, in hotel jo je postaviti v kripto v prelatsko cerkev.

Nadaljeval bom z drugim členom vere. Verujem v *enega Gospoda Jezusa Kristusa, edinorojenega Sina Božjega, ki je rojen pred vsemi veki in je Bog od Boga, Luč od Luči, pravi Bog od pravega Boga. Rojen, ne ustvarjen, enega bistva z Očetom in je po njem vse ustvarjeno.*[4]

Pri Bogu je rojstvo absolutno duhovno. Zato si “po analogiji z gnozeološkim procesom človeškega uma, po katerem si človek, ki pozna samega sebe, ustvari neko podobo sebe, nekakšno predstavo o sebi, nek 'pojmem' (...), ki je iz latinske besede *verbum* pogosto poimenovan 'notranja beseda', *mi drznemo misliti na rojstvo Sina* ali večnega 'pojma' in 'notranje Besede Boga'. Bog, ki pozna samega sebe, 'rodi' Besedo – Sina, ki je Bog enako kakor Oče. V tem porajanju je Bog hkrati Oče, torej tisti, ki 'rodi', in Sin, tisti, ki je rojen, v najvišji istovetnosti Božanstva, ki izključuje mnoštvo 'bogov'. 'Beseda' je 'Sin', ki je iste narave kakor Oče in je z Njim edini Bog razodetja Stare in Nove zaveze”[5]. Tukaj se ne bom ustavljal pri osebi Svetega Duha, edinega Boga z Očetom in Sinom.

Prav tako ni mogoče odstreti temè, na katero naleti naš razum, ko misli na Tistega, *ki biva v nedostopni*

luči[6]. Ne človeški razum, ne razum angelov niti katerega koli drugega ustvarjenega bitja ni zmožen dojeti neizčrpnega božjega Bistva: če *ga razumeš, potem ni Bog*, pravi nek znan aforizem. Kljub temu naše duše, ustvarjene od Boga in za Boga, hrepenijo po tem, da bi bolje spoznale svojega Stvarnika in Očeta, da bi ga bolj ljubile in poveličevale; da bi videle Sveto Trojico in uživale v njeni večni pričujočnosti.

Z zvezi s tem Benedikt XVI. spodbuja vernike, naj se nikoli ne zadovoljimo s tistim poznavanjem Boga, ki smo ga dosegli. **Najbolj resnične radosti**, je dejal na neki nedavni avdienci, **so v nas zmožne sprostiti zdrav nemir, ki nas vodi, da smo bolj zahtevni – da hočemo neko višjo, globljo dobrino – in da vedno bolj jasno zaznavamo, da nič končnega ne more izpolniti našega srca. Tako se bomo naučili razoroženi težiti za tisto dobrino, ki je ne moremo**

zgraditi sami ali si je priskrbeti z našimi lastnimi močmi. Tako se bomo naučili, da se ne bomo prepuščali malodušju zaradi napa ali ovir, ki prihajajo iz našega greha.[7]

Sveti Irenej Lyonski, eden od prvih cerkvenih očetov, ki se je trudil doumeti skrivnost stvarjenjskega delovanja svete Trojice, je pojasnjeval: “Samo en Bog je (...): on je Oče, on je Bog, on je stvarnik, on je začetnik, on je urejevalec. On je naredil vse po samem sebi, se pravi po svoji Besedi in po svoji Modrosti, 'po Sinu in Duhu'.”[8] Izrazil se je na nazoren, metaforičen način – saj ne obstaja nikakršna neenakost med božjimi osebami – in dodal, da sta Sin in Tolažnik v stvarjenju kakor očetovi “roki”. To povzema *Katekizem Katoliške cerkve*, ki zaključí: “Stvarstvo je skupno delo Svete Trojice.”[9] V tej popolni enotnosti delovanja se stvarjenjsko

delo pripisuje vsaki božji osebi skladno s tem, kar je lastno vsaki od božjih oseb. Tako pravimo, da je Oče prvo počelo biti, Sin najvišji Vzor in sveti Duh Ljubezen, ki spodbuja k podeljevanju dobrin ustvarjenim bitjem.

Moje hčere in sinovi, premišljujmo te velike resnice z držo globokega češčenja. Ponavljam: prosimo Boga, kakor je svetoval sveti Jožefmarija, da bi imeli potrebo po tem, da se obračamo na vsako izmed božjih oseb ter jih razlikovali med seboj.

V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog. (...) Vse je nastalo po njej in brez nje ni nastalo nič, kar je nastalo.[10] V Bogu Sinu, z Očetom in Svetim Duhom, v vsemogočnosti, modrosti in ljubezni edinega Boga je izvor in poslednji cilj vseh ustvarjenih bitij, duhovnih in materialnih, predvsem pa ljudi.

Božja dobrota je tako velika, da je hotel ustvariti naše prve starše po svoji podobi in sličnosti[11]. V njiju in v njune potomce je zarisal globoko sled, udeleženosť v neustvarjeni Modrosti, ki je Beseda, s tem ko je v njihove duše položil razum in svobodno voljo. Kljub temu mnogi tega ne vedo, ignorirajo ali zanemarjajo ter poskušajo postaviti človeka v središče vsega. Kako je našega Očeta bolela ta osiromašeni pogled nekaterih ljudi! Tako je na primer razlagal med nekim družinskim srečanjem na začetku leta 1973, ko je na glas opravljal svojo osebno molitev. ***Nekateri bi namesto teocentrične raje imeli antropocentrično Cerkev. Taki poskusi so absurdni. Vse stvari so bile ustvarjene od Boga in za Boga: ómnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil, quod factum est(Jn1, 3). Strašna napaka je spreminjati človeka v najvišjo točko vsega. Ni vredno truda***

delati samo za človeka. Seveda moramo delati za človeka, toda zaradi božje ljubezni. Sicer delo nič ne koristi in v njem ni mogoče vztrajati[12].

Gospod od kristjanov pričakuje, da ga bomo z molitvijo, žrtvijo in s posvečevanim poklicnim delom ponovno povzdignili na vrh vseh človeških dejavnosti; da se bomo trudili, da bo kraljeval najgloblje v srcih; da bomo z njegovim naukom poživljali civilno družbo in njene ustanove. ***Deloma je odvisno od nas***, vam ponavljam skupaj s svetim Jožefmarijem, ***da mnoge duše ne bodo ostale v temi, temveč da bodo hodile po poteh, ki vodijo k večnemu življenju***. [13] S kolikšno pobožnostjo molimo molitev iz *Preces, Ad Trinitátem Beatíssimam?* Kako se zahvaljujemo Bogu za njegovo neskončno popolnost? Kako globoko ljubimo to središčno

skrivnost vere in posledično tudi našega življenja?

Jutri se začenja advent, liturgični čas, ki nas pripravlja na Gospodovo rojstvo. Prvi teden nam vnaprej slika dogodke, ki se bodo zgodili ob koncu časov, ko bo Jezus Kristus prišel v svoji slavi, da bi sodil ljudi in prevzel svoje kraljestvo. *Zato bedite in vsak čas molíte, da bi zmogli (...) stopiti pred Sina človekovega.* [14] *Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa nikakor ne bodo prešle.*[15]. **Vemo, da je v Bibliji božja Beseda prisotna na začetku stvarjenja: vse ustvarjene reči, od kozmičnih elementov naprej – sonca, lune, nebesnega svoda –so pokorne božji Besedi, obstajajo, ker so bile “poklicane” od nje. Ta stvarjenjska moč božje besede se je prelila v Jezusa Kristusa, učlovečeno Besedo, in se pretaka tudi po njegovih človeških besedah, ki so pravi “nebesni svod”, ki usmerja**

misli in kaže pot človeku na zemlji.

[16] Zato pogosto premišljujemo Kristusove besede, zbrane v evangeliju in na splošno v vsej Novi zavezi. Iz tega premišljevanja poskušajmo izluščiti nove navdihe in jih nato uporabiti v našem vsakdanjem življenju. Predlagam vam, naj bo po zgledu našega Očeta vsaka vaša notranja molitev prizadevanja poln dialog: Gospod nas vidi, sliši nas in je z nami, njegovimi hčerami in sinovi.

Ne pozabimo, da od 17. decembra naprej Cerkev prepeva tako imenovane "O" odpeve (*Antiphonae Majores*), s katerimi se neposredno pripravlja za Gospodovo rojstvo. Prvi je ta: *O modrost, ki si izšla iz ust Najvišjega, ki segaš od kraja do kraja ter krepko in blago vse urejaš: pridi in uči nas pota razumnosti!*[17]. To je silen klic k učlovečeni Besedi, katere rojstvo iz Device Marije bomo obhajali v kratkem. **Kajti Modrost,**

ki se je rodila v Betlehemu, je božja Modrost (...), torej božji načrt, ki je dolgo ostal skrit in ga je Bog sam razodel v zgodovini odrešenja. Ob polnosti časov je ta Modrost privzela človeško obličje, Jezusovo obličje[18].

Z vero se pripravljajmo na ta veliki praznik, ki ga na splošno imenujemo praznik veselja. Živimo ga z vso ponižnostjo. Živimo ga skupaj z vsemi verniki Dela. Hitimo naproti temu srečanju trdno odločeni, da bomo opazovali neskončno veličino in ponižnost Jezusa Kristusa, ki je prevzel našo naravo – še en izraz tega, kako nas ljubi. Ne naveličajmo se gledati Marije in Jožefa, čudovitih učiteljev molitve in ljubezni do Boga.

Beseda, ki se je učlovečila, je večna Beseda Boga, ki nam je omogočila, da smo v Njej božji otroci: *Poglejte, kakšno ljubezen nam je podaril Oče: Božji otroci se imenujemo in to tudi*

smo![19] Sveti Jožefmarija pravi:
***Božji otroci, bratje Besede, ki je
meso postala, Tistega, o katerem je
bilo rečeno: V njej je bilo življenje
in življenje je bilo luč ljudi (Jn1, 4).
Otroci luči, bratje luči, to smo.
Prinašalci edinega plamena, ki je
zmožen vžgati mesena srca.***[20]

Želim, da ne bi manjkali na tem
srečanju ob praznovanju prihoda
Boga na zemljo: v teh dneh
premišljujmo, kako se trudimo za
svoje izboljšanje v tem, da smo ob
Jezusu, da živimo z Jezusom, da
pripadamo Jezusu.

Sredi preteklega meseca sem
odpotoval v Milano, kjer so me
pričakovali že nekaj časa. Tam sem
bil samo en konec tedna, ki pa je bil
zelo intenziven. Imel sem priložnost
srečati se z mojimi hčerami in sinovi
iz severne Italije ter z mnogimi
drugimi ljudmi, ki obiskujejo
izobraževalne dejavnosti Prelature.
Poskušal sem jih vzpodbuditi, naj se

poglobijo v to leto vere in prosijo Boga za obilno milost, da bi se v razumu in v življenju vseh močnejše ukoreninile tri glavne kreposti in bomo tako boljši božji otroci.

Leto vere, božič: kako velika priložnost, da smo bolj prizadevni v apostolatu, da se čutimo tesneje povezane z vsem človeštvom!

Ne pozabim vas prositi, da mi pomagata doseči namene, ki jih nosim v duši, v prepričanju, da moramo biti v Cerkvi in s Cerkvijo *acies ordináta*[21], vojska mirú in veselja za služenje dušam.

Pristopimo k devetdnevni k Brezmadežni tako, da se bomo trdno oprijeli Marijine roke, in zahvalimo se ji za njen sveti odgovor.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+ Javier

Andora, 1. december 2012.

© Prælatura Sanctæ Crucis et Operis
Dei

[1] Pavel VI., *Proféssio fidei*, 30. 6.
1968.

[2] *Fides Dámasi* (DS 71).
Veroizpoved, ki se pripisuje papežu
sv. Damasu.

[3] *Katekizem Katoliške cerkve*, št.
254. Navedeno besedilo izvira iz XI.
toledskega koncila leta 675 (DS 530).

[4] Rimski misal, *Nicejsko-carigrajska
veroizpoved*.

[5] Blaženi Janez Pavel II., Govor na
splošni katehezi, 6. 11. 1985, št. 3.

[6] 1 *Tim* 6, 16.

[7] Benedikt XVI., Govor na splošni
avdienci, 7. 11. 2012.

[8] Sv. Irenej Lyonski, *Proti krivoverstvu* 2, 30, 9 (PG 7, 822).

[9] *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 292; prim. sv. Irenej Lyonski, *Proti krivoverstvu* 4, 20, 1 (PG 7, 1032).

[10] *Jn* 1, 1-3.

[11] Prim. 1 Mz 1, 26.

[12] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 1. 1. 1973.

[13] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 11. 3. 1940, št. 3.

[14] Rimski misal, Prva adventna nedelja, Evangelij (C) (Lk 21, 36).

[15] *Mr* 13, 31.

[16] Benedikt XVI., Besede ob molitvi Angel gospodov, 18. 11. 2012.

[17] Molitveno bogoslužje, večernice 17. decembra, *odpev k Magnifikat*.

[18] Benedikt XVI., Homilija na predvečer 17. decembra 2009.

[19] 1 Jn 3, 1.

[20] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 66.

[21] Vp 6, 4.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
december-2012/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-december-2012/) (16. Mar. 2026)